

Bed Nytaars Tid
— i —
Røddebo Præstegaard.
Fortælling
— af —
Nicolai,
18 Aar gammel.

(Fortset.)
at der muligvis kunde være flere Vaager, og at han derfor skulde vente til en anden Gang, naar vi havde undersøgt Jesen nære, og at vi nu for denne Gang skulde begive os hjem. Gamle og Emmy var af samme Mening, og da Corpus Juris selv ikke viste synderlig Lyft til at komme ud paa Jsen, saa begave vi os paa Hjemvejen.

Uagtet den uheldige Slutning var jeg meget vel tilfreds med mig selv. Jeg havde vist, at jeg kunde løbe paa Støjtøer, og allerede det var mig en stor Tilfredsstillelse. Men hvad der var mig end kjædere: der var Udset til, at jeg oftere kunde komme til at nyde denne Glæde sammen med Emmy og Andrea Margrethe. Denne Sigtelse vilde endog have, at vi endnu samme Aften skulde gaa derned igen for at løbe i Maaneskin, hvilket hun bestred som en særdeles stor Fornøjelse. Gamle satte sig vel derimod og mente, at det var højt uforsigtigt: naar vi alle ved Dagslyst havde udsat os for saa stor en Fare, hvormeget lettere kunde Sligt da ikke ske ved det usikre Maanelys. Men Andrea Margrethe paastod, at det var en overdreven Engsigelighed: nu vidste vi jo, hvor Vaagen var, og behøvede altsaa ikke længe at frygte den, og saa løb jeg jo saa godt, at jeg ikke nærrede den mindste Frygt i saa Henseende, men at jeg med største Glæde vilde gaa derned om Aften; hvilket ogsaa var sandt, thi jeg kunde nok tænke, at hverken Gamle eller Corpus Juris vilde følge med, og saaledes kunde jeg da løbe ganske alene derude med Andrea Margrethe.

Jeg omtalte for, at jeg ved Synet af den store Husbane havde undfanget en Plan. Der var nemlig, som jeg oftere har berørt, opstaaet et vist spændt Forhold mellem Corpus Juris og mig, og jeg mente mig forurettet af ham. Synet af Hønen gav mig nu Nye til en Hønsplan. Jeg havde nemlig ofte hørt fortælle om, at det skulde være saa morsomt at stille en Hane ind i Soveværelset og da at se Bekommedes Forstrækkelse, naar han pludseligt bliver væk af Hønegal. Dette havde jeg nu i Sindet at forsøge næste Morgen med Corpus Juris, thi det havde været mig en ikke ringe Tort at se ham i al Magelighed tage sin Morgennummer, medens jeg maatte ud at spadserer Morgentur med Præsten. Da det imidlertid ved lige Forhøveder er godt at have en Deltager, saa besluttede jeg at tale til Andrea Margrethe derom: hun vilde sikkert skjænke mig en vis Udretning. Virkelig gik hun ogsaa straks med stor Beredvilighed ind paa min Plan, da jeg fortalte hende, hvorledes man havde at bære sig ad ved en saadan Lejlighed. Men da jeg fortalte hende, at det var Corpus Juris, der skulde være Gjenstand for Spadseren, saa blev hun uenig med mig, idet hun bestemte vilde sætte Hønen ind i Gamles Værelse. Det var mig meget imod, thi jeg havde aldeles ingen Grund til at vække Gamle, der jo ikke i mindste Maade havde vist Villie mod mig, ja hvem jeg endog kunde talke for, at jeg var kommen med til Røddebo. Men Andrea Margrethe stod haardt paa sin Mening, ja hun truede endog med hvis jeg ikke gav efter, da et aabenbart Alt for Corpus Juris. Dette var egentlig et Forræderi af hende, men jeg blev nødt til at give efter, idet jeg dog trøstede mig med, at i Grunden var det ligegyldigt, i hvis Værelse Hønen blev sat, thi da Døren stod aaben mellem de to Soveværelser, vilde de i hvert Fald begge To blive vækkede.

Da vi nu vare bleve enige om dette Punkt, traf vi endnu den Afstale, at vi begge To om Aftenen, efterat Solen var gaaet ned, og før Maanen endnu var staaet op, skulde liste os ind i Hønschuset og bemærkte os Hønen. Dette vilde være den bedste Tid, efterat det da var mørkt, og Hønen altsaa sov; og saa kunde vi da bedst gjøre det ubemærket, hvilket var os af stor Betydning, paa det at Ingen skulde røbe vort Forhøveder for Gamle og Corpus Juris. Endnu, der har lagt en Plan, den vare sig stor eller lille, han længe altid med Utaalmodighed efter Djeblitet, da Tusmørket skulde falde paa. Endelig kom det, og jeg vilde straks affe, men Andrea Margrethe mente, at for en Sikkerheds Skyld var det bedst at vente til Kløften henved fem, thi paa den Tid vilde det

være aldeles mørkt. Saa maatte jeg styre min Utaalmodighed endnu en Times Tid, men nu fremstode nye Hindringer. Corpus Juris vaagede nemlig som en Argus over hver af Andrea Margrethes og mine Bevægelser, saa jeg næsten kunde fristes til at træ, at vor Plan var bleven røbet for ham, skøndt det var mig umuligt at begribe, hvorledes. Men aldrig saafart stod Andrea Margrethe op for at gaa ud, og jeg rejste mig for at følge hende, før Corpus Juris øjeblikkeligt spurgte, hvor vi vilde hen. Vel undgik Andrea Margrethe ham et Par Gange ved at sige, at hun skulde besøge Noget i Kjøkkenet, men Følgen heraf var, at jeg maatte blive tilbage, og da jeg engang gjorde et Forsøg paa at komme ud med hende ved at tilbyde hende mit Følgeskab, erklærede Corpus Juris, at han vilde ogsaa følge hende. Endelig fandt Andrea Margrethe et ubemærket Djeblit, hvori hun hoi skede til mig, at jeg skulde gaa i Forvejen, og vente paa hende i Forstuen, da vilde hun komme straks bagefter. Paa denne Maade lykkedes det os at stikke Corpus Juris's Opmærksomhed, skøndt jeg nærede Frygt for, at han skulde følge vore Bevægelser fra Vinduet af. Men da vi kom ud i Gaarden, saa jeg at alle Gardinerne vare nedrullede, saa at vi i den Henseende kunde være rolige.

Det var forøvrigt ikke fuldt saa mørkt, som vi havde onstet. Foruden Jantlede de klare Stjerner, og forneden havde Sneen båret sit lyse Tæppe over Alt, saa at man med Letthed kunde se Enhver, der gik over Gaardsrummet. Vi stode derfor et Djeblit stille og saa os om, men der var Intet, der kunde forurolige os. Alle Døre og Skodder vare lukkede, kun gennem Kullgardinerne i Præstens Værelse kunde vi se Lys, men af Skyggen, som bevægede sig op og ned, kunde vi slutte os til, at Præsten gik op og ned ad Gulvet, rimeligvis fordybet i sin Nytaarsprædiken, saa at vi heller ikke fra denne Side havde Noget at frygte. Dyb Stilhed herskede over Alt, kun hist og her hørte vi en Hunds fjerne Gøjen. Djeblitet var gunstigt; med hurtige Skridt ilede vi over Gaardsrummet henimod Hønschuset. Med Forsigtighed lukkede vi Døren op: ogsaa her var Alt Stilhed og Ro, Vænderne laa paa Gulvet og sov med Hovederne skjulte under Ringerne — oppe paa Hølet fandt Hønsene i tætte Rader, og kun en anden drejede Hovedet, da vi aabnede Døren. Andrea Margrethe vilde først gaa ind og tage Hønen, eftersom hun var den mest Behændige og bedst kendte Husrummet. Men Hønsene sad højt oppe, saa hun kunde ikke naa dem. Saa maatte jeg gaa ind istedetfor, medens Andrea Margrethe holdt Vagt ved Døren og passede paa, at Ingen nærmede sig, idet hun tillige sagte høistende til mig, at jeg endelig maatte være forsigtig og ikke gjøre Støj. Dette sagte jeg efter bedste Evne at efterkomme, men det var ingen let Sag, thi der var meget mørkt derinde, saa jeg havde ondt ved at se mig for. Dog var jeg lykkeligt kommet hen til Hølet og skulde lige til at gribe efter Hønen, da jeg i det Samme uheldigvis kom til at træde paa en Nud, der laa og sov paa Gulvet. Denne udsøgte nogle høje Strig, der straks blev istemmede af hele Kløften, og nu opstod en grændseløs Forvirring. Alle Hønsene støj op, streg omkrop med Vænderne og støj rundt omkring, idet de baskede mig i Hovedet med deres Vinger, saa jeg blev aldeles forvildet. Midt under alt dette hørte vi et Vindue blive lukket op og Præstens Tentorstemme raabte ud i Gaarden:

„Na Niels, nu er Trofasts bestemt kommen ind i Hønschuset igen; løb hen og jag ham ud, og giv ham nogle ordentlig Bæk!“

Hverken Andrea Margrethe eller jeg havde Lyft til at overtage Trofasts Parti ved denne Lejlighed, og da vi heller ikke havde Lyft til at blive overrasket af Niels i en „teete o teete“ inde i Hønschuset, besluttede vi stundom at tage Flugten. Men af et Par Klapperne Træk, der bestandigt rykkede nærmere og nærmere, kunde vi slutte os til, at Niels allerede var rykket i Felten, og det var umuligt at komme ubemærket bort.

„Lad os skjule os herinde, følg blot mig!“ hviile Andrea Margrethe, idet hun greb mig i Armen og traf mig bag efter ind i et mørkt Rum, hvorpaa hun skjed en Dør i efter os. Det var Brantbekammeret, der stode op til Hønschuset, som hun havde fort mig ind i, og hvor der akkurat var saa megen Plads tilovers, at vi To kunde staa derinde.

Lidt efter kunde vi høre, at Niels marcherede ind i Hønschuset men det lod ikke til, at hans Narvarselse tjente til at berolige de oprørte Gemytter. Larmen og Uroen vedblev, medens Niels undersøgte Alt paa det Omhyggeligste. Dmilder gik han atter ud og raabte over til

Præsten, at der var Intet at opdage, Trofast maatte atter være løben bort.

„Ja, ja,“ lod Svaret, „saa kan du give ham nogle Prøgl, naar du siden finder ham; foreløbigt er det bedst, at du lukker Døren godt i og stænger for den at Trofast ikke atter skal komme derind!“

Niels efterkom Befalingen og lidt efter kunde vi høre, hvorledes han fjernede sig med tunge Skridt. Vi listede os frem af vort Skjulested — men hvad skulde vi nu gjøre? Tallet vare Præstens Forsigtighed stode vi som to Døgn, der ikke kunde komme bort. Døren til Brændekammeret, som førte ud til Gaarden, var stængt, og nu havde Niels lukket Døren til Hønschuset. Vi søgte efter en Sprække i Døren, gjenem hvilken man muligvis kunde stille en lille Pind og paa den Maade aabne Døren, men forgæves, der var ikke et eneste Hul eller Sprække at opdage; den syntes at være gjort saa forsvaerlig, at den gjerne kunde bruges til en virkelig Fængselsdør.

Jeg foreslog, at vi skulde bante stærkt paa og kalde Nøgen til; vor Raaben og Bankten maatte snart blive hørt, eftersom Kjøkkenet og Følleskruen var i Nærheden. Men netop derfor forbød Andrea Margrethe det, thi Følgen af vor Bankten og Kalde til saa usædvanlig Tid og Sted vilde kun blive den, at hele Mandstabet, baade Karle og Piger, kom ud, og vi vilde blive en Gjenstand for almindelig Latter. Hun vilde derfor, at vi skulde staa os lidt til Taals; det kunde ikke vare længe, før man bemærkede vor Fraværelse inde i Dagligskruen, og da vilde enten Præsten eller Emmy eller en af mine Brødre komme ud for at søge efter os, og da kunde vi kalde en af disse til for at aabne Døren. Saa gavede vi os da til at vente, men det var ikke videre fornøjeligt: Opholdsstedet var yderst ubehageligt, balmørkt var det derinde, Luftten var tætsende, der var knap saamegen Plads, at vi kunde finde Fodfæste, og vi turde ikke røre os af Pletten af Frygt for atter at fremkalde et almindeligt Dvær. Der til kom en vis Uro, hvori vi begge navnlig Andrea Margrethe befandt os. For dog at faa Liden til at gaa med Noget begyndte vi at gjætte Gaader. Men helst ikke dette vilde hjælpe: hvert Djeblit standfede vi og lyttede ved Døren for at høre, om Ingen skulde komme. Forgive os — det syntes, som om hele Gaarden var uddød. Ved at søge efter sandt ind en Svovlsstik i min Vestelomme: den besluttede jeg at træde, skøndt Andrea Margrethe ivrigt formanede til at være forsigtig, at jeg ikke satte Tid paa hele Præstegaarden, og vi To bleve levende indebrændte. Jeg rev til — for et Djeblit blev der ganske lyst derinde, saa jeg kunde overse Alt. Andrea Margrethe stod tæt ved Siden af mig, med den ene Haand støttede hun sig til min Skulder, med den anden holdt hun fast i et gammelt Hampereb, som hang paa Bæggen. Vagved os havde alle Hønsene i tætte Rader og stirrede forbausede paa os, medens Vænderne laa nede paa Jorden, stubbede til hjerandere og smaastrakke om, hvad der vel havde bevæget os To til at søge vort Kvartier inde hos dem. I det samme gik Svovlsstikken ud, og vi stode atter i det tidligere Balmørke.

Hvorlænge vi egentlig bleve saaledes staaende, ved jeg ikke: mig forekom det at være en Evighed. Tilslut kunde jeg ikke holde det ud længer, jeg havde alt Armen for at staa en Dommehagslag paa Døren — da i det samme en af Dørene i den nedsatte Ende af Præstegaarden blev aabnet, og vi hørte en Mængde Stemmer, der alle talte i Munden paa hinanden, men blandt hvilke Gamles og Corpus Juris's overdøvede alle de Andres. Kort efter hørte vi et Regiment Træk galopperende over Gaarden ud af Porten — saa blev alt igjen stille. Vi ventede, om Nøgen skulde nærme sig os, men nej, der kom Ingen — Alt blev ligesaa roligt, som det havde været før. Der var al Sandhynlighed for, at Hufets Folk vare sendt ud for at søge efter os, altsaa kunde vi gjerne begynde at bante og raabe uden at blive overrasket af dem. Men paa den anden Side var der heller ikke stor Rimelighed for, at Nøgen kunde høre os, thi Dagligskruen laa for langt borte. Dertil kom, at ved det første Slag, jeg forte mod Døren, begyndte Hønsene at slagge op, saa jeg øjeblikkeligt maatte laade være. Atter maatte vi staa os til Taals: Folkene maatte dog en Gang komme hjem igjen, og da fik vi at overgive os paa Naade og Unaade. Saa ventede vi atter en Stund, da hørte jeg pludselig lette Føttrin i et forbi.

„Halloh,“ raabte jeg, saa højt jeg kunde — den Forbillende standfede — not et „Halloh,“ der blev besvaret med et „Hvor?“ — det var Corpus Juris's Stemme. „Her, her,“ raabte jeg — „ja hvor? hvor?“ blev der raabt tilbage

— „her, her i Hønschuset!“ „J Hønschuset!“ — men inden Corpus Juris fik fuld endt sit Forundringsskræk, stod han alt ved Døren, rev den op i Hast, og ud styrtede jeg som en Død — nej jeg vilde sige som en Afte-Død af sin Lykkelige, naar denne atter bliver aabnet. „Men hvor — hvor er Andrea Margrethe?“ spurgte Corpus Juris forfæret — „der,“ svarede jeg, idet Andrea Margrethe, som først havde holdt sig lidt tilbage, nu traadte ud. Men hvad gik der dog af Corpus Juris? I Begyndelsen frygtede jeg, at han havde taget Glæde paa sin Forstand — han var lige ved at taste sig paa Knaa for hende, greb hendes Hænder, trykkede dem og begyndte en Strøm af usammenhengende Ord, hvoraf jeg kun kunde opfatte ganske enkelte, som: „Ja — løb paa Støjtøer — Vaage — osv. Saaledes trat han os efter sig, uden at det var os muligt at forstå, hvad han egentlig mente, indtil vi kom ind i Dagligskruen. Her gik Præsten op og ned ad Gulvet med Hænderne paa Ryggen i hynligt Uro som En, der venter paa Noget: Præstefloden og Emmy stode der imod hende i et af Vinduerne, som vendte mod Haven, havde rullet Gardinet op og aabnet Stobderne og syntes ivrigt at spejle efter Noget. „Her er de!“ raabte Corpus Juris triumferende, idet han trat os ind baget sig som en sejrende Fjellherre fører sine fangne Hænder efter sig.

„Hvad kommer I fra?“ spurgte Præsten overrasket.

„Fra Hønschuset!“ svarede Corpus Juris i en selvtilfreds Tone, som om det var Sindrig, man kunde talke for denne Optagelse, medens han dog aldrig vilde have fundet os, om jeg ikke havde raabt ham an.

„Fra Hønschuset!“ udbrød Præsten, „og hvad“ — mere fik han ikke sagt, thi Præstefloden var som ude af sig selv af Glæde over at se os igjen, se selv Emmy syntes at være kommen i en stærk bevæget Tilstand, — og jeg saa endog en Taare blinke i hendes store klare Øje.

Men vare de Andre forbausede ved at erfare, hvor vi havde været, saa var vor forbaufelse ikke mindre over at finde dem i en saadan Bevægelse. Først efterat Præstefloden havde onstet os fire eller fem Gange, og den første Glæde over Gjenfyn havde saet Luft, først da fik vi efterhaanden Forklaring og, hvorledes Sagerne forholdt sig. Corpus Juris havde straks lagt Mærke til vor Fraværelse og gret Uro derover, uden at de Andre havde bemærket sig synderligt derom. Men da en halv Time gik, og vi endnu ikke vare komne tilbage, begyndte ogsaa de Andre at undre sig. Saa kom Præsten over fra sit Værelse, og da han ikke saa os, havde han spurgt efter os uden at kunne erholde nogen Udberetning. Dog mente Præstefloden, at vi vare maatte gaaede ud at spadserer sammen, skøndt Præsten fandt, at det var en uæderlig Tid at spadserer paa. Man havde raabt ud i Hønen paa os i den Tanke, at vi muligvis kunde være der — men der var intet Svær kommet paa Naabene. Medens man nu anfillede forskellige Gissninger om, hvor vi vel kunne være gaaede hen, fik Gamle pludselig den uheldige Ide, at vi maatte være gaaede ned til Fjorden sammen for at løbe paa Støjtøer. Han erindrede sig, at vi havde om Morgenen talt om, at det kunde være morsomt at løbe paa Støjtøer i Maaneskin, tillige erindrede han sig Vaagen, som vi naar vare styrtede i, og af Alt dette kom han til det Resultat, at der maatte være steet en Ulykke. Præsten mente vel, at det havde ingen Fare, for „Ukrudt forgaar ikke saa let“, men Gamle lod sig ikke stille tilfreds, men var gaaet ned til Fjorden for at søge efter os. Da han ikke havde fundet os, var han atter kommen tilbage, aldeles forvildet: han var ganske vis paa, at vi vare druttede. Nu var Præsten selv bleven urolig over vor lange Ubeblivelse og havde derfor sendt Gaardens Folk ud for at søge efter os: Det var denne almindelige Almarck, som vi havde hørt inde fra vort Skjulested. Efter at man en Tid lang havde anstillet frugtesløse Undersøgelser nede ved Fjorden, var Corpus Juris atter ileet tilbage til Præstegaarden for at se, om vi dog ikke skulde være komne. Det var den Gang, at vi havde kaldt ad ham og saaledes atter var bleve fundne.

Ligesom Præstefloden og Corpus Juris havde fortalt dette, gik Døren op, og Gamle traadte ind. Men hvor saa han dog ud! Fra øverst til nedest var han dækket med Ler og Jord, hvorimellem der sad store Klumper Sne, der vare begyndte at smelte og som smaa Bjergstrømme ristede ned ad ham. Ansigtet var ligeledes dækket af Jord og Sne, og i Hønden havde han slaaet et Hul, hvoraf Blodet løb ned ad den højre Kind. Jeg blev staaende stum af Forstrækkelse ved dette Syn, men neppe fik Gamle Øje paa mig, før han styrtede (Fortætted.)

Udstillingen fortsættes

— hos —
P. O. Chanstrom,
og han tillader sig atter at bringe i sine Vaandmand, Skandinavernes, venlige Erindring til
udfogte Lager af
Færdige Klæder

— og —
Ekviperings-Artikler!
Specielle Varer
for
Efteraars-Sæsonen!
J. P. Krogh, Skandinavisk Sælgsmænd.

“PIONEEREN”
i

Hardware-Forretningen,
M. G. Bollinger, holder endnu Stillingen i Bygningen
offor Posthuset, hvor han er fuldkommen beskæftiget med særlige
Varer og rimelige Priser, og hvormed han tappert møder enhver Konkurrence.

Kom ind og hils paa den gamle Veteran - Forretningsmand og betragt hans Jern- og Blikkøej, Reb og Fencetraad.

Stort Godtjob
* * * * *
jaas nu i
UNION STORE
J. K. VAVRA, EJER.

Vi kan nu omstunder sælge Dem Varer billigere, og det af
Den simple Grund
at vore Udgifter ere smaa, og vi har en stor Omsetning af alle Slags Vares blandt Farmerne. Vort Lager bestaar af
Manufakturvarer, Støvler og Sne, Urtekræm- og Kolonialvarer, Glas- og Stentsj, Fenskræm, Blusstøj, Raffinørbøne, Sælskj, Dalkener, Pidsse, Ruffestær.
Reparation af Sælskj udføres hurtigt, billig og tilfredsstillende. Kom dog se os naar De trænger til Varer, og vi skal bestille os paa at spare Dem Penge paa enhver Maade. De hører af os.
Med Agtelse,
J. K. Vavra.